

EKSKLUZIVNO

MASOVNA GROBNICA U SELU SIBENIK

[4. listopada, 2015.](#)

Neki Mladen Šantekovi iz susjednog sela Vukosavljevića, za nedavnog rata, digao u zrak taj spomenik, kojeg su podigli partizani poslije rata žrtvama „ustaškog pokolja“ i tu svake godine 4. studenog dolazili, držali govorancije i odlazili na kraj toga sela u lovački dom i tamo žderali i pili, sve do 1990.

godine. Istina neporeciva je ovo: u jesen 1943. godine, upali su u selo Sibenik etnici, i s doma im etnolikim spodobama, pokupili ljude, žene i djecu po hrvatskim kućama, odveli u tu vrtaču, koju zovu Zidine i sve ih poklali, kao ovce i janjce

Piše: Ante Mati

Nazove mene rođijak Gojko i kaže da je kod njega došao iz Rijeke ujak Ante i, da dođe kod njega doma, pa dođe i na jedno mjesto. Ne otkriva rođijak o čemu se radi, ni koje mjesto, pa ni svrhu puta. Došao sam u njegovu kuću u Sesvetama i tu zatekao Antu Matića, sina pokojnog Mije zvanog Vučić i matere Kate.

I krenuli smo iz Sesveta na taj, za mene, tajnoviti put. Najprije smo svratili na groblje u Sesvetama i zapalili svijeću na grobu nedavno preminule Antine sestre Mare i matere rođijaka Gojka. Odatle smo krenuli prema Velikom Grčevcu i Bjelovaru. Rodijak uključi neku spravicu iznad volana, upisa neko selo, koje je, kako on kaže, nedaleko od Bjelovara. Kad je to on podesio, oglasi se ženski glas i svako toliko se javi iz tog gruda od tehnike, i govori, krenite lijevo, pa desno, pa 3 kilometra pravo, pa 450 metara ulijevo, pa 700 metara udesno i sve tako kroz neka sela i zaseoke, dok napokon nismo stigli u neko selo Sibenik i tu žena kaže da smo došli na cilj i zašuti. Nikad nismo čuo za to selo, koje nije maleno.

Tu smo zastali kod neke kuće iz koje je izišla postarija žena i Gojko je pita bili nam pokazala, naravno, ako je voljna i zna za grobnicu, koja nije u seoskom groblju. Žena pristade i povede nas dvjesto metara iza te kuće, kroz travurinu, šikaru i

pokaza rukom prema brežuljku na kojem je, reeno ona, srušen spomenik. Tamo blizu srušena spomenika je i grobnica, kaže ona. I re e napuklim glasom pitanje na koje nije dobila odgovor: Koga tražite, živi bili?

U zelenoj vrta i i zapuštenoj ledini, nabasali smo na beton. Žena kaže, da je tu poklano i zakopano 87 ljudi, žena i djece. Ona kaže, da su poklani. Od nje saznasmo tko su poklani i tko ih je poklao.

Betonska ograda duga ka deset metara, široka tri metra, zarašla u travurinu, ogrezla u šiblje i grmlje. Razgrnuli smo nekako travurinu, šiblje i grmlje i shvatili da smo otkrili veliku, masovnu grobnicu. Ante je zapalio svijeu na o evu grobu, kojeg je otkrio nakon 72 godine. Potom smo se uspjeli probiti kroz grmlja i drvlje na brežuljak i naišli na ostatke razorena spomenika.

Pri a Nade Farkaš

Žena imenom Nada, prezimenom Farkaš, kaže da je neki Mladen Šantekovi iz susjednog sela Vukosavljevi a, za nedavnog rata, digao u zrak taj spomenik, kojeg su podigli partizani poslije rata žrtvama „ustaškog pokolja“ i tu svake godine 4. studenog dolazili, držali govorancije i odlazili na kraj toga sela u lova ki dom i tamo žderali i pili, sve do 1990. godine.

Godinama su dolazili na masovnu grobnicu „žrtava fašizma“, odavali po ast poginulim „drugovima i drugaricama“, koje su „poklali ustaški zlikovci“, držali govore i sve tako, svake godine u usto vrijeme 4. studenog, glumili, glumatali nad grobnicom hrvatskih mu enika i lagali sebi i svijetu. A istina je posve druk ija od njihove strašne laži. Nada Farkaš ispri a grozomornu pri u o etni ko-partizanskom zlo inu i njihovoj službenoj laži.

Istina neporeciva je ovo: u jesen 1943. godine, upali su u selo Sibenik etnici, i s doma im etnolikim spodobama, pokupili ljude, žene i djecu po hrvatskim ku ama, odveli u tu vrta u, koju zovu Zidine i sve ih poklali, kao ovce i janjce. Nada kaže, da se zemlja u Zidinom nadimala, disala danima iza pokolja, jer su neke polužive nedoklane zakopali. Krv je isticala iz grobnice i tekla niz ledinu, jer je klaonica i grobnica bila na maloj uzvisini. Onda je, nakon tog klanja, došao neki partizan i rekao Kati Mati , koja je nekim udom ostala živa, da je on stigao pet minuta prije nitko ne bi bio zaklan, pa ni njezin muž Mijo, Antin otac. Kad su Antina oca zaklali etnici nedaleko od njihove ku e, jer su tamo bili doselili iz Bor ana godinu dana prije, Ante je imao tri godine, njegov brat Marko zvani Markes samo osam mjeseci.

U toj masovnoj grobnicu su poklani Hrvati iz sela Sibenika. Među njima su dvojica Duvnjaka, Mijo Mati zvani Vu i iz Bor ana i Vjekoslav Sliško iz Kongore, i jedan ovjek iz Rakitna, ije ime i prezime nisam doznao.

U tom opustošenu selu iz kojeg su pobjegli svetosavski zlotvori, živi i Nada Farkaš u svojoj starosti i samo i, žena koja nas je po astila kavom i rakijom u svojoj ku i i strašnom pri om o pokolju Hrvata 4. studenog 1943. godine i partizanskoj laži poslije rata. Nada je krenula u detalje te stravi ne pri e o pokolju, pa je govorila kako se uli krici i jaci od kojih se kosa dizala na glavi, podilazila jeza, prolazila tijelom trci i užasan strah. Toliko puta, kaže ona, budila se no u od užasna sna kako i nju kolju.

U pustoši zaboravljenog sela

Dok je ona to pri ala, neka me mu nina zahvatila, pa sam izišao iz ku e i zapalio cigaretu, na zrak i da mi Ante i Gojko ne vide suze. Nisam izdržao, iza ku e sam

proplakao za Mijom i Vjekoslavom, a sjetio sam se i mojih daidža, Ivana i Stipana, koje su partizani pobili iznad našega sela one godine kad me majka donijela na svijet. A kako su tek oni doživjeli Nadinu jezivu priču o pokolju Hrvata u selu Sibeniku prije 72 godine, među kojima je Antin otac i Gojkov djed. Nakon toliko godina i pokušaja, da dođe do istine o ovoj zloj sudbini, konačno je Ante saznao tko mu je ubio oca i gdje poiva zaboravljen u pustoši okrvavljena sela, u masovnoj grobnici.

Dok smo se vozili prema tom selu, oni su nešto naklapali da je Mijo ubijen s još nekoliko ljudi iz toga sela. Ni na kraj pameti nam nije bilo, da se ne radi o troje-
etvero ili petero njih, nego mnogo više.

Na kraju Nada kaže da su oni otišli iz sela koji su zločinili, a ostalo je u selu par kuća, sve ostalo, stotinu i više kuća zarasta u grmlje i drvlje, u zaborav. Dok smo odlazili iz toga pusta sela, između razorenih i zapuštenih kuća, spopadala me neka tuđna nelagoda. Vrativši se iz sablasnog sela Sibenika, kažem i ne lažem, zahvaljujući Nadi Farkaš, Ante, Gojko i ja, saznali smo kako je stradao Mijo Mati iz Borana i otkrili smo još jednu hrvatsku masovnu grobnicu.

Radi se o 87 ljudi, žena i djece. Među njima nema nijednoga vojnika. Sve su to Hrvati iz sela Sibenika u kojem su živjeli s komšijama Srbima sve do tog kobnoga dana 4. studenog 1943. godine, kad su ih njihove komšije i bradate ljudske spodobе pridošle sa istoka Juge, poklali i zakopani kao strvine, kao da su živine, a ne ljudi. Među njima su dvojica Duvnjaka i jedan Rakićak.

Sve do nedavno živjela je svetosavska laž o poklanim Srbima u selu Sibeniku. Od sada neka zaživi istina o pogibiji Antina oca Mije i ostalima koji leže zaboravljeni ispod krvava podnebesja, u vrtu u selu Sibenika, nedaleko od Velikog Grčevca i Bjelovara. Ova tek otkrivena masovna grobnica, proširila je spoznaju o tragičnoj sudbini Hrvata u vrijeme i poslije rata.

Uđno je kako gospoda i drugovi iz općine Veliki Grčevac, ne vode brigu o toj, zaboravljenoj i zapuštenoj, masovnoj grobnici. Ako to nisu mogli prije Domovinskog rata, mogli su ovih dvadesetak godina poslije hrvatskog obrambenog i oslobodilačkog rata.

Treba otkopati ih, u nazovnosti strunjaka, indentificirati i dostojno sahraniti zemne ostatke svakoga ponaosob iz masovne grobnice.

Zar nije tužno i ružno, da tek sada, nakon toliko vremena u slobodi, hrvatska javnost doznaje za još jednu hrvatsku masovnu grobnicu.

Ako to ne učine oni iz Općine Veliki Grčevac, siguran sam da će se rodijak Ante i njegov sestra Gojko potruditi, da se šikara o istima, da se otkopaju zemni ostaci poklanih, da se dostojno pokopaju i označe znamenom križa i imenom, jer su u toj masovnoj grobnici svi oni bezimeno i zaboravljeni, da ne kažem i u smrti poniženi, premda bi se to trebalo najprije reći.

Za vrijeme Titove tiranije, istini za volju, nisu smjeli ni mogli ništa učiniti za stradale Hrvate iz sela Sibenika, ali nakon Domovinskog rata, mogli su, a zašto nisu, dostojno barem obilježili grobnicu 87 poklanih Hrvata, samo to oni znaju. Najgore i najtužnije je u tomu svemu, što zločinice nije stigla ljudska, zemaljska pravda. Stigla ih, nadajmo se, nebeska, Božja pravda!T

Ako je istina što pišete, tko je pobio te vaše ljude. To mogu biti Nijemci, Talijani, ustaše, a mogu biti i vaši partizanki kako bi okrenuli narod protiv hrvatske države. Ja znam da su Hrvate poklali susjedi Rišani, doma i etnici i pridošli partizani.

ANONIMNO 28 listopada, 2015, 03:46

poštovani mati u, bolesni stepin evski drip ino, kako te nije stid piskarati o nekim povijesnim ili drugim događajima o kojim ne znaš ništa. evo ja ti dajem jednu lijepu ideju, ljudski najhumanijeg karaktera, odi u šurmance, odnosno, u selo pribiloviće nedaleko od apljine, i napiši jedan eseju o tamošnjim ustaško-stepin evskim holokaustskim pogromima nad tamošnjim stanovnicima. tamo je u dva dana pobacano, u krašku jamu šurmance cc-a 1800 ljudi raznih uzrasta i spolova sve srbi i nešto komunista i muslinana.

kada to obaviš odi u sarajevo i potraži muzej nor-a da dobiješ informacije o pokolju srba od romanije do han-pjeska. započni svoje istraživanje od male varoši, gradića, banje-lučice pa do han-pjeska gdje su ustaše, stepin evi križari, koljači pobili i popalili sva sela na tom prostoru. ja sam ta područja obišao 1954 godine kada su se očitavali još friški ućinci tvojih djedova i otaca, tvojih bezumani dinarsko-altajskih hajduka, krvoloka i zlotvora. tamo eš na i zapise da su ustaše činile i taj način ubijanja srba vežu i ih za plast sjena i TAKO IH ŽIVE PALILI. SKOKNI I DO HRVATSKOG MJESTA OLOVO, TAMO EŠ, OD ONIH HRVATA DOBITI DOSTA PODATAKA O STRAHOTAMA TVOJIH OČEVA I DJEDOVA, sve stepin evi koljači i zlotvori a svi dinarski katolici. OPROSTI NA OVOM IZMJEŠANOM GRAFIČKO NEUREDANOM PISANJU, ALI SUŠTINA SADRAŽAJA JE VAŽNA, JER SAM U ŽARU PISANJA NEHOTICE POGRIJEŠIO.

ANONIMNO 28 listopada, 2015, 03:49

NIJE ANONIMNO, JER SE JA JABVLJAM POD SVOJIM IMENOM I PREZIMENO. JA SE NA SARIVA. JA SAM NAPISO OVO PISMO OVOM NEUKOM DRIPCU I SKRIBENTU ANTI MATI U. ZAHVALJUJEM VAM SE PIOŠTOVANA REDAKCIJO. POZDRAVLJAM VAS, ZDRAVI BILI!!